

Φασουλής και Περικλήτος,
ὁ καθέννας νέτος ἀέτος.

Φ.—Ξέρεις, μωρέ, τὸν Ἡρακλῆ, τὸ τέκνον τῆς Ἀλκμήνης,
τὸν ἄνδρα τὸν ἥρωα; Ἐπειχῆς ἐκείνης,
ποῦ 'στὸ μικρὸ του ἔβλεπε ἐσήκωνε ἀπάνω
πενήνην ἀνθρώπους πρὸ ἠγλῶδς ἀπὸ τὸν Καραπάνο;
Μὰ ξέρεις και τὸν Αἶαντα, μωρέ, τὸν Τελαμόνον,
τὸν γίγαντα τὸν σιδηροῦν, τὸν ἄνδρα τὸν δαυμόνον,
ποῦ μόνον ἂν σ' ἐκώταζε μὲ μάτια σὰν γαρίδα
σοῦ 'μπορούσες 'στὴ στιγμή μὲ βγάλης ἀγουρίδα;
'Ἄλλ' ὅμως ξέρεις, Περικλή, και τὸν Κροτωνιάτη,
ποῦ τρεῖς γελᾶδες ἔγκωας ἐσήκωνε 'στὴν πλάτη,
κι' ἐγύριζε τὸ Στάδιον ὄκτω φοράς και δέκα
κι' ὁ κόσμος ἐκουράζετο νὰ τοῦ φωνάζῃ «στέκα»;
Μὰ ξέρεις, βρέ, και τὸν Σαμφών, τὸν φρομερὸν Ἑβρατον,
ὅπου ἂν ἐξῆ σήμερα, ραββαὶ τὸν Κερκυραίων;...
Ἐνα σαγόνι γαϊδουριῶ θὰ ἔπερνε 'στὸ χέρι
και 'στὸ κνηρὶ θάστρωνε τὸρθόδοξο ἀσκέρι,
και θάλασσα μανχός του θὰ τᾶξε καινε ἔλα
κι' ὁ Θεοῦρης δὲν θάσταλλε στρατοῦς και πυροβόλα;
Μὰ και τὰ Βασιλόπουλα εἰξεύρατα τὰ μεγάλα,
ἐκείνα ποῦ ἐτρέποντο μὲ τὸ πούλιου τὸ γάλα,
ποῦ λύγιζαν τὰ σίβηρα ὡσὰν νὰ ἦσαν μπάμπαις
κι' ἐσκότωναν γιὰ ἑώρα τὰ τοῦς Δράκουσ και τῆς Λάμπαις,
ποῦ και τὰθᾶντο νερὸ ἐγύρευαν πηλᾶλα,
ποῦ ἔτρεχε ἀνάμεσα σὲ δὲρ βουκὲ μεγάλα,
αὐτὰ δὲ ἀνοιγόκλειναν και νύκτα και ἡμέρα
κι' οὐδὲ ποῦλι πετάμενο ἐπήγαν' ἐκεῖ πέρα;
Μὰ και τὸ Βασιλόπουλο εἰξεύρεις τὸ μεγάλο,
τὸν Γεζβηροῦ τὸν λεβέντη μας, ποῦ δὲν τοῦ βγαίνει ἄλλο,
ποῦ τὸνομά του ἔκαμε 'στὴν οἰκουμένη κρότον
κι' ἔχει πατέρα, Περικλή, Γεώργιον τὸν πρῶτον,
δοσας ζωὴν ἀνέφελο μὲ τοῦς Ρωμηγοῦς περνᾶ
και βασιλεύει πάντοτε χωρὶς νὰ κωδεονᾶ;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλή,
ὅπου βασάζ τὸ ρόπαλον τοῦ πάλαι Ἡρακλή,
ποῦ κᾶν ἡ Θέτις τὸβγαλε τοῦ δίου Ἀχιλλέως,
κᾶν κερωνῶς τὸ 'τίναξε 'στὴν γῆν μας σφερβαλέος,
ποῦχε τὸ στήθος μάρμαρο και σίβηρο τὸ χέρι
κι' ἀλλομόνο σου ἂν ποτὲ καμμιζὲ σου καταφέρῃ,
ποῦ σιχίετ' αἰ παλάγη μας σὸν φερωτὸ δελφίνι
και κόματ' ἀπροστέπανα ὅπως του ἀφίνε,
και ἡ Νεράιδες τοῦ γυαλοῦ τὸν ναῦτη σὰν ἔβου;
μὲ τὰ μαλλιά των ἔξεπλεκα μὲς 'σοῦς ἀφροῦς πηδοῦν;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλήτος,
ποῦ ἔχει ὄμιους Ἀτλαντοῦς και μάτι σὰν σιλιέτο,
και μὲ ματιζὰ 'στὰ στήθη του ἂν ρίξῃ τὰ μεγάλα
εὐδὸς θὰ 'πῆς πᾶς γρήγορα θὰ καθεβῶν γάλα,

ὅπουτ' ἀν εἰς τοῦς χοροῦς ἠγλά ἠγλά σαλιάρη
ἀλλομόνο βρέ Περικλή, 'στὴν νεάμα ποῦ θὰ πάγῃ...
τῆς λύνεται ὁ γόφος της και σποῦν τὰ κόκκαλα της
και σὰν πηγαίνῃ σῆσῆ της δὲν εἶναι 'στὰ καλά της;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις τὸ βαρβάτο,
ποῦ Βασιλῆα δὲν φαίνεται βλαστάρη νετακίκατο,
ὅπου δὲν καινε διαίτα μὲ χᾶπια μπάμπι; Ἀλέξη,
ὅπου δὲν εἶναι Πρίγκηπας μὲ σᾶτῃ και μὲ βρέτῃ,
ποῦ και κιάρα ἔραβε ἀκόμη νὰ βαρῃ
και μᾶλις μὲ τὸ χέρι του τὴν σφίγῃ τὸ βαρὸ
ἢ μὲ και ἄλλη κάρδα της σὲ δὲρ κομμάτια σπάξει
και κάθε τόσο, Περικλή, καινούριαις ἀγοράζει;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλήτος,
ὅπου στενὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ βάλῃ σιβαλέτο,
ποῦ δὲν σκορπᾶ τριγύρω του ἀρώματα και μύρα,
ἀλλὰ μωρῆς πάντοτε θαλασσινὴ ἄμυρα,
ὡσὰν νὰ εἶναι χᾶδαρο και στρετῆ κι' ἀκινός,
και κολυμβᾶ γοργότερον και κύνου και χηνός,
ποῦ Λάμια τὸ ἐβόλαξε και ἡ Γοργὸ κι' ἡ Χίμαιρα
κι' ἄλλα θηρία, Περικλή, μυθῶδη και ἀνήμερα,
ποῦ κουσταβῆ φαίνεται ἀπ' ἔλα πρὸ μεγάλο
κι' ἂν σὲ πατήσῃ ἐλαφρὰ καμμιζὲ φορὰ 'στὸν κᾶλο,
«ὦχ! μάννα μου, μανουλά μου» μωυγκρίζεις σὰν τὸ
βῶθε

κι' ἀμέσως βγάξεις τὸ παλῆθ και βάζεις νέο πόδι;

Τὸ ξέρεις τοῦτο τὸ θερῶ, τὸ φοβερὸ νεαμάλι;

Π.—Τὸ ξέρω ποῦ νὰ ξεραθῆς...

Φ.— Μᾶλα λοιπὸν, χαμᾶλη.

Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο γιὰ καθαροῦ ἀέρα
ἐπήγε 'σοῦς Ἰάπωνας κι' ἀκόμη παραπέτρα
ἀνάμα μὲ τὸν Τάπαρεσι, τὸν κλάδον τὸν λεπτόν,
ποῦ τρέχει αἶμα κυανοῦ ἐντός του και σερπτόν.
'Εκείνη δὲ ἡ κραταιὰ τὸν Ἰαπωνικὸν πλάσις
ὅσο τε τῆς Ὀχοστομικῆς ὄριετ' αἰθαλόσσης
και τοῦ γνωστοῦ Ὀκεανοῦ καθὼς και τῆς Κορέας,
ποῦ πότε Νότος τῆν κτυπᾶ και κᾶποτε Βορέας;
ἢ δὲ Κορέα τίμεται ὑπὸ βουνοῦ κι' ὄριον
και καινοῖται πρὸ καιροῦ ὑπὸ πολλῶν κορέων.
Πόλις ἐπιστημότερη ἢ πόλις Ἰεθῶ,
πολλοὺς κατοίκους ἔχουσα και σκόνῃ σὰν κι' ἔδω,
ἢ Ναγκασάκη μὲ ναοῦς, ἢ Ἀβα κι' ἢ Ὀσάκα,
και ἡ Σικὼν κι' ἡ Κιουσσὸ και τῶσαις ἄλλαις, βλάκα.
'Ἐκεῖ και βόμβος και βουή μυρμηκίας ἀπειροῦ,
ἐκεῖ και τὸ Ἀνάκτορον ἐκείνου τοῦ Δαῖρου
κι' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Φουῆ κι' ὁ κολοσσαῖος κῶδων
κι' ἀπέραντο; Παράδεισοι ἀναριθμήτων ῥῶδων.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀναχωρῶν
 μὲ τῶν Ἑβραίων τὸν σωρῶν.

Ἐκεῖ τοῦ Βούδδα ὄπαδοί καὶ πάνσοφοι Βραχμῆνες,
 ἐκεῖ καὶ Ἰνδοκάλυμος, σιναρικαῖς καὶ μάναις,
 τσάι, μπαμπάκι, κάμφορα, λεμόνια, ζύδια, λάδιχα,
 καὶ σύκα μαγουλάρικα καὶ τὰ μεγάλ' ἀγλάδια,
 ποὺ 'πίσω ἔχουν τὴν οὐρά, καθὼς ὁ κόσμος λέγει...
 ἐκεῖ συχνὰ τὸ ἔδαφος θερμότης καταπλέγει
 καὶ προΐοντα γίνονται πολύτιμα καὶ μπόλικα
 καὶ πλούσιον ἐμπόριον μὲ τὸν μεταξοσκώληκα.
 Ἐκεῖ δὲν χάσκει ἀπροντις πᾶς εὐγενὴς Ἴάπων,
 ἐκεῖ τὸ πνεῦμα μαίνεται στροβίλων καὶ λαιλᾶπων,
 καὶ φοβεροὶ Ἑγκέλαδοι σαλεύουν τὰ ἔδαφν,

πολὸς δ' ἐξάγεται χαλκὸς κι' ἀσημὶ καὶ χρυσάφι,
 καὶ κερανοὶ μυκόμενοι μετὰ τῶν Ἑγκελάδων
 συστροβιλίζουσι κορυφὰς μυριοκάκτων κλάδων,
 καὶ συγκλονεῖται πᾶσα γῆ μ' ἀντίκτυπον φρικώδη,
 ὀψόνται δ' ἀστρογείτονα βουὰ ἡραισιτειώδη,
 Ἡφαίστιον κατοικήματα περιφλεγῆ κι' ἀντάξια,
 ὡς τὸ Φουσιὸν τὸ γνωστὸν κι' ἐκεῖνα τὰ Ὀρέζια.
 Ἐκεῖ ποὺ λές, βρὲ Περικλή, 'στὴν γῆν τῶν Ἰαπίωνων,
 ὅπου συχνὰ προσβάλλονται ὑπὸ κωλικοπύων,
 ὑπάρχει Ἄναξ μοναχὸς ὁ κύριος Μικᾶδος,
 Αὐτοκρατόρων κραταῖων καὶ ἡμίθων κλάδος,

ή δὲ κυρὰ Μικάδωνα καὶ τὴν σκυῖν τοῦ τρέμει
 κί' ἐργάζεται 'σὺν ἀργαλειῷ κλειστῇ μὲς 'στὸ χαρμί.
 'Εκεὶ ποὺ λές, βρέ Περικλῆ, ὅπου τὰ πάντα φλέγονται,
 ὁ Παπαζιανικόπουλο: καθίγγοι δὲν λέγονται,
 οὐδὲ καμμιὰ βλαχόκατσα τοῦ τρισενδύου κράτους
 'μπορεὶ νὰ κάμῃ σαματὰ γιὰ τὸ στρατοῦ τοῦς πάτους,
 οὐδὲ καμμιὰ κολοφωτὰ δὲν φαίνεται φανέρι,
 γιὰτι δουλεύει βούρβουλας καὶ δυνατὸ στηλιζέρι.
 'Εσχάτως ὁμως, Περικλῆ, ὁ κύριος Μικάδω
 ποὺ φαίνεται πῶς ἔγινε ὄλιγον ἰ σκαρτάδος,
 καὶ θέλει σώνει καὶ καλά ἡ φλογερά τοῦ φύσις
 νὰ φέρῃ 'στούς 'Ιάπωνας μικρὰς μεταρρυθμίσεις,
 κί' αὐτὸ ἐρήθιος πολὺ κάθε σὺν 'Ιάτωνα
 κί' ἠκούσθησαν φηβισμοὶ καὶ χίλιζε δὲν παραπάνω,
 ἀν δὲ ὁ Βούδδας κοιμηθῆ καὶ δὲν ἀπλόση χέρι
 θαρρὰ πῶς μὲς 'στὸ κόκκαλο θὰ εὐθίστὸ τοῦ μαχαίρι.
 'Εκεὶ ποὺ λές, βρέ Περικλῆ, τῶν εὐγενῶν τὰ σίγη
 πηγαίνου 'σὺν περὶπατον καὶ 'στούς χοροὺς μὲ ἔψη,
 κί' ἂν εἶσαι ἀπαξ εὐγενής θὰ φέρῃς μόνον ἕνα,
 ἀν εἶσαι ὁμως δις καὶ τρίς ἰπσότης σὰν κί' ἔμένα,
 θὰ φέρῃς περισσότερα καὶ οὕτω καθεστῆς,
 κί' ἐκ τούτου διακρίνεται ὁ κάθε μπαταξῆς,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδῆ, ἀν τὰ σπαθὰ μετρήσῃ,
 τῆς εὐγενείας τῶν βαθμῶν 'μπορεὶ δὲν ἔνοησῃ,
 ἐνθ' ἐδῶ, βρέ Περικλῆ, 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων,
 καθάνας εἶν' ἐλευθεροσ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
 κὰν ἀγενής, κὰν εὐγενής καὶ ἄνθρωπος ἐν' ἐταί,
 καὶ κρύβῃ 'στὸ σιλάχι τοῦ σοσ μαχαίρια θέλει.
 Τοιαῦτα ὡς πρὸς τὴν χρυσὴν τῶν εὐγενῶν ἀγέλην,
 ὁ δὲ Μικάδωσ φαίνεται τὰ μέλιστα Φιλέλληγ
 καὶ μεθ' ἡμῶν εὐρίσκειται εἰς σχέσεις ὁμαλάς...
 Μ.—Μωρὲ τὰ εἶδες δὲλ' αὐτὰ ἡ κουτούρου 'μιλῆς;
 Φ.—'Αν καὶ μοῦ εἶναι ἀγνωστος ὁ τοῦ Μικάδου ὅπος,
 ἀλλ' ὁμως τὸν φαντάζομαι κί' ἐγὼ τοιοῦτοτρόπως.
 Π.—'Ὅστε δὲν εἶδες τίποτα, διαόλου μπελιδιάνη.
 Φ.—Τὰ εἶδα, τὰ φαντάζομαι, εἶλο τὸ ἴσο κάνει...
 κί' ἂν θέλῃς νὰ πεισθῆς καὶ σὺ περὶ τῆς ἀληθείας
 εἰς τοῦ Μικάδου πῆγαίνε τὴν χώραν ἀπ' εὐθείας,
 κί' ἂν ὅπως τὴν ἱστορία δὲν τὴν εὐρῆς ὁμοίαν,
 ὁ ἀφαλός μου νὰ δεχθῆ σαράντα παρὰ μίαν.
 'Εκεὶ λοιπόν, βρέ Περικλῆ, 'στὸ κρῶτος τῶν Μικάδων,
 εἰς τὴν ἑστίαν τὴν θερμὴν 'Ηφαίστων κί' 'Εγκαλάδων,
 ἐπήγῃ καὶ ὁ Τσάρεβιτς μετὰ τοῦ Γεωργίου
 νὰ προσκυνήσου τοὺς βωμοὺς τῶν Βούδδα τοῦ 'Αγίου,
 ἐνθ' ὁ 'ἐβάβιζαν σιγὰ κατὰ τὴν λίμνην Βῆδα
 ἐνὸς ἀστοῦ 'Ιάπωνος ἐσάλεψε ἡ βῆδα
 κί' ἐκτύπησε τοῦ Τσάρεβιτς τὴν σβασμίαν κάραν,
 χωρὶς νὰ δόσῃ δ' αὐτὸ τὸ κτύπημα δεκάραν
 πλὴν μόλις ἐτοιμάετο νὰ ξαναθευτερόσῃ
 καὶ καταγῆς ἀνασθῆγον τὸν Τσάρεβιτς νὰ στρώσῃ,
 ὁ Πρίγκηψ μας Γεώργιος, τὸ φλογερό παιδί,
 ὅπου ἀνάβει 'γρήγορα σὰν ἴσκα καὶ δαδί,

ἐθίωκεσ τὸ χέρι του, τὸ τόσο ντελικάτο,
 καὶ μὲ τοῦ δίνει 'στὸ σταυρὸ κί' ἀμέσως πάρτον κάτω.
 Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
 Π.— Τί νὰ σοῦ πῶ...
 Π.— 'Ίσουν παρὼν καὶ σὺ;

Φ.—Καθὼς ἡ ράβδος ἄλλοτε τοῦ θεοῦ Μιουστῆ
 ἐχώρισε τὴν Ἐρυθρὰν εἰς δύο ἴσα μέρη
 κί' δὲλ' οἱ 'Εβραιοὶ 'πέρασαν ἡμέρα μεσημέρι,
 ἔτσι κί' ἡ ράβδος, Περικλῆ, τοῦ Πρίγκηπος ἡ ἀπονος
 ἐχώρισε τὴν κεραιλὴν τοῦ δυστυχοῦς 'Ιάπωνος,
 κί' 'Ἦλι λαμὰ σαβαθθαὶν ἔμουγχοριε ὁ τάλας
 κί' ἀπῆλθε πρὸς ἀνάπαυσιν 'στοῦ Βούδδα τὰς ἀγκάλας.
 Π.—Θεὸς 'σχωρῆς τὸν...
 Φ.— Δι' αὐτῆς τῆς ἀνθρωποθεσίας
 ἐσώθη ὁ Διάδοχος ἀπάσης τῆς Ρωσίας,
 ὁ δὲ ντελικάτος ἐπράταξε μὲ τὴν 'Ελλάδα πάλιν
 καὶ πὰς λαὸς ἐξύμνησε τοῦ Πρίγκηπος τὴν πάλην,
 ὁ δὲ Φιλήμων τὸν καυγὰ μὲ τὸν Νομάρχη ἀψησε
 καὶ πρὸς τὸν Τσάρον, Περικλῆ, πολλὰ ἐνηλεργάσῃ,
 ὁ Τσάρος δὲ ὡς ἀδελφὸς καὶ τέκνον ἐν Χριστῷ
 ἀπίστευτε 'σὺν Δῆμαρχον θερμὰ εὐχαριστῶ.
 Οὐχ' ἔττον κί' ἡ Μικάδωνα κί' ὁ κύριος Μικάδωσ
 ἔζητησαν φερί φερί τὴν σχέσιν τῆς 'Ελλάδος,
 ἀλλ' ὁμως κί' ὁ Θεόδωρος μὲ στόμφον ἐκπορῶθη
 διτὴ 'στὰς ἡμέρας τοῦ ὁ Τσάρεβιτς ἐσώθη,
 παντοῦ δὲ τὸ κατόρθωμα ἐγέννησε τὸν τρέμο
 καὶ τῶν προγόνων αἰ σκαὶ καὶ πάλι 'πῆσαν δρόμο,
 καὶ δὴ ἐνεφανίσθησαν κρυφίως εἰς πολλούς,
 Μισέλληνας. Φιλέλληνας, φρονιμοὶ καὶ τρελοῦς,
 'Εγὼ δὲ γόνυ ταπεινῶς πρὸ τοῦ 'Υψίστου κλίνω,
 ποὺ πάλιν κατεδόξατο τὸ ἔθνος τῶν 'Ελλήνων,
 προσέρχομαι μαγαλάρωμα γενναίον ἐπαυτοῦ...
 Π.—'Ὅρος πενήντα ματσουκλαῖς, ἀχρεῖον ἐρεπτόν.

'Αραβῶνες εὐτυχίαι. ποὺ τοὺς φέλλω ἐκ φύξῃς.

'Ὁ εὐκαλότος Ἀραβῶν καὶ ἡ Μαίρη Κασουβέτι,
 ποὺ τοὺς ἔτρωγε ὡς τῶρα ὁ σεβνῆς καὶ τὸ σελετί,
 ἀμείωθησαν ἂν ἄλλοθεν ἀραβῶνες δακτυλίδια
 μὲ βρὰ λόγια τῆς ἀγέτης, δίχως λούσα καὶ στολιθῶ.
 Τόσοι δ' ἔρωτες τῆς γούρας παρηγοῦντος φλογεροί
 γὰ νὰ 'δοῦν μὲ τίποτα Μόσχα, πόσῃ νύξη λιγοσῆ,
 καὶ μετὰ κί' ὁ κροβαθῶμος, εὐχὴν τίποτα συνορασῆ,
 καὶ δὲν παύει κλειδιόπῳτας τὴν γλῆκα τῆς ὁμορφῆς,
 'Ἐλα στέφῃ τοὺς νυμφίους, καλλιστοφάνη Ἰμῆν!
 τρεῖς φορὰς εὐλογημένο τὸ στεφάνι τῶν... ἡμῶν!

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Θεοικαλῆς καὶ καρφερότης ἐκ τῶν πρώτων ἐὰν εἶσαι
 'στοῦ 'Ρωμοῦ' τὸ καρφερόν κρέμα κίτσε σταυροσπῶδι,
 ὅπου κίτσε παρακλιόμας τοῦ κορυφῶ «'Αγῆ-Σβῆος»,
 'σὴν Πλατεῖαν 'Όμοιως, τὴν τοσοῦτον θεομυθῶδι.
 Ὁ δὲ Σταυρὸς Γεωργίου, καρφερῆς ἐκ τῶν σπανίων,
 διευθύνει ὅπως σπῆκει τοῦ 'Ρωμοῦ' τὸ Καρφερόν,
 κί' ἔχει μόνο μὲ δεκάρα ὁ παρῆμοσ καρφερός,
 ποὺ ἰδεὰς καταβάζει 'στὰ κεφάλια μας σφαλάς.

'Ὁ Ρωμῆὸς γνωστὸν ὡς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆξι μου ἀνέβῃ
 'σὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδὲ νουσοῦσι,
 μὲ ξενοδοχεῖον Σῶδη — δαδ' ἰσὸ τὰ λῶτα 'στὸ ἔξοδι,

μὲ Χημειόν, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οικοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μομμῆ.